№ 26 Warszawa, dnia 25 września 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedynczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 zł. 8 gr., poleconą 1 zł. 25 gr. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę za kwartał IV-ty — 1924 r., która wynosi z przesyłką pocztową 5 zł.

Przepisy ogólne.

523.

USTAWA

z dnia 31 lipca 1924 r.

o poborze przez Skarb Państwa akcji nowych emisji.

Art. 1. W wypadkach, gdy nowe emisje akcji spółek akcyjnych wypuszczone zostają z zastrzeżeniem pierwszeństwa prawa poboru dla akcjonarjuszów spółki, Skarb Państwa uprawniony będzie narówni z akcjonarjuszami spółki do wykorzystania prawa poboru akcji nowej emisji zamiast tych akcjonarjuszów, którzy ze swego prawa poboru nie skorzystali.

Art. 2. Przywilej powyższy służyć będzie Skarbowi wyłącznie w stosunku do tych spółek akcyjnych, które zostały założone przed 1 sierpnia 1914 r.

Art. 3. Zarząd spółki akcyjnej obowiązany

jest najdalej w ciągu miesiąca od terminu prekluzyjnego, wyznaczonego dla przedstawienia akcji poprzednich emisji (od terminu zamknięcia subskrypcji), zakomunikować Ministerstwu Skarbu dane o liczbie akcji, nie przedstawionych do nowej subskrypcji.

Decyzje sądowe w przedmiocie zakazów dokonywania tranzakcji i uskuteczniania wypłat z tytułów na okaziciela zaginionych, lub co do których istnieje przypuszczenie, że zostały zniszczone lub zaginęły, o ile osoby, na których żądanie wspomniane decyzje zostały wydane, wykonają warunki emisji, traktowane będą narówni z akcjami, przedstawionemi w oryginale.

Art. 4. W terminie dwutygodniowym od daty otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w art. 3 ust. 1, władny będzie Minister Skarbu wykonać zastrzeżone na rzecz Skarbu Państwa prawo poboru akcji nowej emisji w granicach, w których uzna to dla Skarbu za korzystne.

O ile Minister Skarbu prawa poboru nie wykona, względnie wykona go tylko częściowo, zarząd spółki akcyjnej z resztą akcji nowej emisji postąpi w myśl obowiązujących przepisów.

Art. 5. Właściciele akcji, którzy w terminie prekluzyjnym z przyczyn uzasadnionych prawa swego do poboru akcji nowej emisji nie wykonali, będą mogli w ciągu lat pięciu od daty zamknięcia subskrypcji wystąpić z żądaniem odstąpienia im tych akcji, do których poboru uprzednio byli uprawnieni i które nabył dla siebie Skarb Państwa w wykonaniu zastrzeżonego w ustawie niniejszej przywileju.

Akcje te zostaną odstąpione po uiszczeniu sum, wyłożonych przez Skarb Państwa na nabycie tych akcji, kosztów, z tranzakcją związanych, i % stosunku 1% od sta miesięcznie.

Art. 6. Minister Skarbu oraz organa, przez niego upoważnione, mają prawo kontroli ksiąg handlowych spółki akcyjnej w celu sprawdzenia prawidłowości danych, przez spółkę przedstawionych (art. 3 ust. 1).

Art. 7. Zawarte w ustawach i w warunkach emisyjnych postanowienia, sprzeczne z niniejszą ustawą, tracą moc obowiązującą.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do emisji akcji już zakończonych, o ile akcje nowej emisji względnie świadectwa czasowe nie zostały wydane akcjonarjuszom.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 10. Ustawa niniejsza traci moc obowiązującą dnia 31 grudnia 1927 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 26.VIII 1924 r. Nr. 73, poz. 723).

524.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 sierpnia 1924 r.

w sprawie znajdującego się na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i okręgu administracyjnego wileńskiego mienia osób nieobecnych, uznanych za zaginione lub za zmarłe; mienia, znajdującego się w zarządzie, ustanowionym przez b. okupantów lub przymusowym zarządzie państwowym; mienia, należącego do osób prawnych, pozbawionych możności wykonywania swych praw, oraz mienia, przechodzącego na własność Skarbu Polskiego na zasadzie art. XII Traktatu Pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą.

Na podstawie art. 2 i 8 ustawy z dnia 4 lipca 1923 r. o organizacji i zakresie działania Głównego Urzędu Likwidacyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 583) zarządza się, co następuje:

§ 1. Główny Urząd Likwidacyjny ustali stan faktyczny, względnie przeprowadzi rejestrację, wszelkich majątków, praw i interesów na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i okręgu administracyjnego wileńskiego:

a) należących do osób nieobecnych, lub uznanych za zaginione lub zmarłe, o ile w ostatnim wypadku nie zostało ukończone postępowanie spadkowe (Dekret Naczelnika Państwa z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie ochrony majątku nieobecnych właścicieli — Dz. P. P. P. Nr. 21, poz. 68; ustawa z dn. 27 stycznia 1922 r. w przedmiocie zmiany i uzupełnienia niektórych przepisów obowiązującego w b. Królestwie Polskiem Kodeksu Cywilnego z r. 1825 oraz ustawy postępowania cywilnego, dotyczących nieobecnych i zaginionych — Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 87, oraz rozporządzeń Rady Ministrów z dn. 15 maja 1922 r. — Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 360 i z dn. 26 marca 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 326),

b) znajdujących się w zarządzie, ustanowionym przez b. okupantów lub w przymusowym zarządzie państwowym na zasadzie dekretu Naczelnika Państwa z dnia 16 grudnia 1918 r. (Dz. P. P. P. Nr. 21, poz. 67) oraz rozporządzeń Rady Ministrów z dn. 9 sierpnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 474) i z dn. 24 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 705),

c) należących do osób prawnych, pozbawionych możności wykonywania swych praw,

d) przechodzących na własność Skarbu Polskiego na zasadzie art. XII Traktatu Pokoju pomiędzy Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 300).

§ 2. W miarę wykonania zadań, wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia, Główny Urząd Likwidacyjny będzie donosił o wynikach właściwym urzędom prokuratorskim i Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, lub

porozumiewał się z właściwemi urzędami i władzami w celu powzięcia dalszych decyzji.

§ 3. Wcelu wykonania zadań, powierzonych przez niniejsze rozporządzenie, poleca się Głównemu Urzędowi Likwidacyjnemu zwracać się do właściwych ministerstw i władz administracyjnych i samorządowych o wszelkie informacje i materjały oraz wszelką pomoc i współdziałanie przy przeprowadzaniu ankiet i rejestracji, zarządzonych przez Główny Urząd Likwidacyjny.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *C. Klarner.*

(Dz. U. R. P. z d. 26.VIII 1924 r. Nr. 73, poz. 732).

525.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 sierpnia 1924 roku

o udzieleniu poręki państwowej na listy zastawne, obligacje i inne zobowiązania.

Na podstawie art. 1 p. E—1 oraz art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1924 r., zarządza się, co następuje:

§ 1. Udzielenie poręki (gwarancji) państwowej nastąpić może do sumy 500.000.000 złotych dla następujących zobowiązań:

1) zobowiązań towarzystw kredytowych ziemskich i miejskich oraz banków hipotecznych, z tytułu wydawania listów zastawnych, odpowiadających następującym warunkom:

a) znajdujących pokrycie w pierwszej połowie wartości przynoszących stały dochód nieruchomości wiejskich i miejskich, na których hipotekę została udzielona pożyczka i ustanowione prawo zastawu dla tych listów;
b) mających oznaczony okres umorzenia, względnie terminowych;
c) wydawanych pod nadzorem rządowym i zgodnie z warunkami, zatwierdzonemi dla każdej instytucji, emitującej listy zastawne, z osobna przez Ministra Skarbu.

2) zobowiązań zapłaty kapitału i odsetek obligacji, wypuszczanych zgodnie z p. 15 art. 16 ustawy z dnia 14 października 1921 r. o udzielaniu koncesji na koleje żelazne prywatne (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 646) na cele budowy i początkowego zaopatrzenia linji kolejowych normalno-torowych użytku publicznego;

3) zobowiązań zapłaty kapitału i odsetek obligacji, wypuszczanych przez ciała samorządowe na cel budowy nowych i ulepszenia istniejących urządzeń użyteczności publicznej, jak również na wznoszenie i rozszerzanie budowli mieszkalnych;

4) zobowiązań Centralnej Kasy Spółek Rolniczych i innych związków o charakterze spółdzielczym, mających dostateczne zabezpieczenie w majątku tych związków i w zobowiązaniach ich członków;

5) zobowiązań osób fizycznych i prawnych, zabezpieczonych:

a) w pierwszej połowie szacunku nieruchomości, ustalonego przez Komisję Rządową, działającą na zasadach, określonych przez Ministra Skarbu, lub
b) zastawu towarów, przeznaczonych na wywóz, do wysokości 50% ceny rynkowej tych towarów.

§ 2. W granicach, określonych § 1 niniejszego rozporządzenia, upoważnia się Ministra Skarbu do ustalania:

1) przedmiotu poręki,
2) zakresu odpowiedzialności Skarbu Państwa,
3) ewentualnych warunków dodatkowych.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 31.VIII 1924 r. Nr. 77, poz. 751).

Podatki bezpośrednie.

526.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1924 r.

w sprawie określenia ilości, miejsca urzędowania i składu komisji szacunkowych dla podatku dochodowego na obszarze m. st. Warszawy.

Na mocy art. 32 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, ogłoszonem w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 607), zarządza się, co następuje:

§ 1. Na obszarze m. st. Warszawy tworzy się 35 komisji szacunkowych dla podatku dochodowego, a w szczególności dla okręgu:

a) I urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych dziesięć komisji szacunkowych,
b) II urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych osiem komisji szacunkowych,

c) III urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych osiem komisji szacunkowych,
d) IV urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych sześć komisji szacunkowych,
e) V urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych trzy komisje szacunkowe.

Miejscem urzędowania komisji jest siedziba właściwego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych.

§ 2. Komisje szacunkowe, o których mowa w § 1 niniejszego rozporządzenia, należy tworzyć w składzie 8-miu członków i tyluż zastępców.

§ 3. Z chwilą ukonstytuowania komisji szacunkowych na podstawie niniejszego rozporządzenia rozwiązuje się dotychczasowe komisje szacunkowe dla podatku dochodowego na obszarze m. st. Warszawy, z równoczesnem przekazaniem niezałatwionych spraw nowoutworzonym komisjom szacunkowym.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od roku podatkowego 1924.

Jednocześnie traci moc obowiązującą § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 517).

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *C. Klarner.*

(Dz. U. R. P. z d. 26.VIII 1924 r. Nr. 73, poz. 731).

527.

USTAWA

z dnia 18 lipca 1924 r.

o sposobie zapłacenia podatku majątkowego w myśl ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym przez płatników, posiadających majątki (nieruchomości) ziemskie, związane ograniczeniami własności, w drodze sprzedaży tych majątków.

Art. 1. Na uiszczenie podatku, przewidzianego ustawą z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746), przez płatników, posiadających ordynacje lub majątki (nieruchomości) ziemskie, związane węzłem substytucji powierniczej, albo innemi ograniczeniami własności, stale do tych majątków (nieruchomości) ziemskich przywiązanemi, zezwala się na sprzedaż z tych majątków w drodze parcelacji części obszarów użytków rolnych, a to bez względu na szczegółowe postanowienia ustawowe, statutowe lub umowne, ograniczające prawo rozporządzalności danym majątkiem ziemskim (nieruchomością ziemską).

Art. 2. Parcelacyjnej sprzedaży mogą ulec tylko takie obszary z wymienionych w art. 1 majątków (nieruchomości) ziemskich, których część ceny sprzedażnej, płatna przed aktem kupna—sprzedaży i przy tym akcie, nie przewyższa sumy potrzebnej do uiszczenia podatku w myśl zasad ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym, oraz do pokrycia niezbędnych kosztów, poniesionych na przeprowadzenie pomiarów i planów.

Sumy, należne za grunty, sprzedane na mocy niniejszej ustawy, lub części tych sum, płatne przed aktem kupna — sprzedaży i przy tym akcie, po potrąceniu na rzecz właściciela kosztów przeprowadzenia pomiarów i planów, winny być wpłacone bezpośrednio do kas skarbowych właściwego sądu, lub notarjusza, sporządzającego akt aljenacyjny, jako specjalnych poborców skarbowych.

O ile sprzedaż tych obszarów dokonywana będzie przy kredytowaniu części ceny kupna, to część ceny kupna, przewyższająca sumę niezbędną na pokrycie podatku majątkowego oraz kosztów przeprowadzenia pomiarów i planów, winna być wpłacona bezpośrednio do Banku Polskiego. Bank Polski otrzymane kwoty, po potrąceniu z nich wszystkich zaległych podatków państwowych, ulokuje w papierach, którym przysługuje prawo bezpieczeństwa pupilarnego, i złoży te papiery w swym depozycie, jako stały fundusz, podlegający ograniczeniom własności, związanym z majątkiem ziemskim, z którego zostały sprzedane odnośne obszary.

Art. 3. Udzielanie zezwoleń na wskazaną w art. 1 parcelacyjną sprzedaż, należy do właściwego okręgowego urzędu ziemskiego, co się zaś tyczy majątków instrukcyjnych, to w stosunku do tych majątków konieczne jest uprzednie zezwolenie Ministra Reform Rolnych.

Przy dozwalaniu i przeprowadzaniu sprzedaży mają zastosowanie przepisy rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r., normujące przenoszenie własności nieruchomości ziemskich (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 428), i ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 70 poz. 462). Na mocy niniejszej ustawy mogą ulec sprzedaży obszary tylko z tych majątków (nieruchomości) ziemskich, stanowiące odrębne jednostki hipoteczne w dniu 1 czerwca 1924 r., które nie są obciążone służebnościami pastwiskowemi i leśnemi. Wyżej powołane przepisy przy wykonywaniu niniejszej ustawy mają zastosowanie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Przy przeprowadzaniu sprzedaży majątku na rzecz podatku majątkowego, grunty mają być sprzedawane przedewszystkiem bezrolnej i małorolnej ludności z uwzględnieniem zasad ustawy o wykonaniu reformy rolnej.

Art. 4. Sprzedana w trybie powyższym część gruntów jest wolna od wszelkich ciężarów i długów, obciążających cały grunt, z wyjątkiem wypadku, gdy sprzedana część gruntów jest jedynym przedmiotem hipoteki.

Art. 5. Płatnikom, uprawnionym do korzystania z postanowień ustawy niniejszej, może dyrektor właściwej izby skarbowej — z policzeniem 2% miesięcznie za zwłokę — terminy płatności podatku, wskazane w art. 49 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) i w art. 5 rozporzą-

dzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 stycznia 1924 r. o poborze drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 38), odroczyć na okres czasu, niezbędny dla przeprowadzenia formalności, połączonych ze sprzedażą gruntów, przyczem o ile idzie o raty podatku, płatne w 1924 r., nie dłużej, niż do końca grudnia 1924 r.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Reform Rolnych, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *W. Kopczyński.*

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:
(—) *Siennicki.*

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Raczyński.*

(Dz. U. R. P. Nr. 73 z dnia 26 sierpnia 1924 r., poz. 714).

528.

USTAWA

z dnia 31 lipca 1924 r.

o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich oraz w należytościach stemplowych kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, tudzież kosztów egzekucyjnych.

Art. 1. Nieuiszczone z winy płatnika w terminie płatności państwowe podatki bezpośrednie wraz z dodatkami państwowemi, wymierzone opłaty stemplowe (należytości stemplowe i bezpośrednie), oraz dodatki do tych podatków i opłat, pobierane na rzecz niepaństwowych związków prawa publicznego, uważa się za zaległości.

Art. 2. Od zaległości w podatkach gruntowych pobiera się karę za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie, od zaległości zaś we wszystkich innych podatkach i opłatach (art. 1) pobiera się karę za zwłokę w wysokości 4% miesięcznie, począwszy od 15 dnia po upływie terminu płatności.

Art. 3. Od zaległości (art. 1), których spłata została odroczona lub rozłożona na raty orzeczeniem właściwej władzy skarbowej, pobiera się tylko odsetki za odroczenie w wysokości 1% miesięcznie, począwszy od 15 dnia po upływie terminu płatności.

Wyjątek stanowią:

a) odroczone, względnie rozłożone na raty zaległości podatku gruntowego, spadkowego i od darowizn, od których to zaległości pobiera się odsetki za odroczenie w wysokości ½%;

b) odroczone lub rozłożone na raty z powodu klęsk żywiołowych zaległości podatku gruntowego, od których nie pobiera się wcale odsetek.

Art. 4. Minister Skarbu może obniżyć wysokość kar za zwłokę (art. 2) do ½%, względnie 1% miesięcznie, jeżeli stwierdzone zostanie, że płatnik nie był w możności uiścić podatku w przepisanym terminie.

Art. 5. Przy obliczaniu kar za zwłokę i odsetek za odroczenie (art. 2—4) miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Art. 6. Kary za zwłokę i odsetki za odroczenie, przypadające od zaległości w daninach państwowych, pobiera się na rzecz Skarbu Państwa, od zaległości zaś, przypadających dla niepaństwowych związków prawa publicznego — na rzecz tych związków.

Art. 7. Na pokrycie kosztów przymusowego ściągnięcia (egzekucyjnych) pobiera się na rzecz Skarbu Państwa od płatników następujące osobne opłaty:

1) opłatę za pisemne wezwanie (upomnienie) płatnika do zapłaty zaległości, wynoszącą ¼% sumy zaległej, nie mniej niż 50 groszy, nie więcej niż 250 złotych;

2) opłatę za czynności organu egzekucyjnego, dokonane u płatnika w celu przymusowego ściągnięcia zaległości, wynoszącą 5% sumy zaległej, najmniej jednak 1 złoty;

3) koszty przeniesienia, zabezpieczenia, przechowania i przymusowej sprzedaży ruchomości, zajętych u płatnika w wysokości kwot, rzeczywiście wyłożonych.

Opłaty pod 2) nie będą ściągane, względnie w wypadku pobrania będą zaliczone na zaległość w razie późniejszego odroczenia lub rozłożenia spłaty na raty na skutek wniesionego w terminie podania.

Art. 8. Obowiązek płacenia kar za zwłokę i odsetek za odroczenie oraz kosztów przymusowego ściągania obciąża tego, kto w myśl obowiązujących ustaw odpowiada za uiszczenie należności skarbowych z ewentualnemi dodatkami.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 10. Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1924 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc ustawy i rozporządzenia dotychczas obowiązujące w przedmiotach, unormowanych niniejszą ustawą. Z tą chwilą tracą również moc obowiązującą rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1924 r. o podniesieniu stawek podatków bezpośrednich (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 151), z dnia 25 lutego 1924 r. o podwyższeniu drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 212), z dnia 31 marca 1924 r. w sprawie podwyższenia stawek niektórych podatków bezpośrednich (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 308), oraz przepisy

§ 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. o podwyższeniu ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 340) i części drugiej § 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz niektórych budynków w gminach wiejskich na rok 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523).

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 26.VIII 1924 r. Nr. 73, poz. 721).

Podatek spadkowy i od darowizn.

529.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 18 lipca 1924 r.

w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn.

I. Przepisy dla całego obszaru Państwa z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego.

Art. 1. Art. 2 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatku nie pobiera się, gdy czysta wartość otrzymanego majątku nie przewyższa: a) 10.000 złotych, o ile majątek przechodzi na małżonka lub zstępnego; b) 3.000 złotych, o ile majątek przechodzi na osoby, wymienione w pozycjach 2, 3, 4 i 5 załączonej taryfy.

Prócz tego nie podlegają podatkowi: sprzęty pokojowe i kuchenne, pościel, odzież i bielizna, przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowem spadkodawcy lub darującego, oraz narzędzia pracy lub inwentarze żywe i martwe w gospodarstwach rolnych, a przechodzące na małżonka lub krewnego w linji prostej, jeśli wartość ich nie przewyższa 2.500 złotych".

Art. 2. Taryfa opodatkowania spadków i darowizn (załącznik do § 2 rozp. Min. Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1114) otrzymuje brzmienie, podane w załączniku do ustawy niniejszej.

Art. 3. Ustęp 2 art. 3 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek wymierza się w ten sposób, aby z sumy, która służy za podstawę wymiaru, pozostało po potrąceniu podatku nie mniej, niż zostaje z najwyższej kwoty bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości po potrąceniu podatku, przypadającego na ten stopień.

O ile z sumy, która służy za podstawę wymiaru, pozostało po potrąceniu podatku mniej niż wynosi kwota, zwolniona od podatku w myśl art. 2, wymierza się podatek tylko w wysokości nadwyżki podstawy wymiaru ponad kwotę zwolnioną".

Art. 4. Art. 12 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) otrzymuje brzmienie następujące:

„Wolne są od podatku spadkowego oraz od podatku od darowizn:

a) Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie zakłady państwowe, będące odrębnemi osobami prawnemi;
b) fundacje, zakłady, zrzeszenia lub związki samorządne, mające siedzibę w Państwie Polskiem — co do majątku, otrzymanego na cele dobroczynne, nauki lub nauczania;
c) małżonek i wstępny co do majątku, który darował lub sprzedał spadkodawcy;
d) ochotnicy wojsk polskich z 1920 r. odnośnie do gruntów, pochodzących z darowizn, w ziemi poczynionych w r. 1920 dla ochotników do walki z najazdem bolszewickim. Postanowienie to nie narusza jednak zasad art. 17 niniejszej ustawy.

O ile majątek, który fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny otrzymały na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny, nie jest przeznaczony na cele dobroczynne, ani na cele nauki lub nauczania (punkt b), Minister Skarbu może zezwolić na wniosek podatnika na zwolnienie od podatku spadkowego oraz od podatku od darowizn, jeżeli cel, na który majątek jest przeznaczony, ma ważne znaczenie dla dobra ogólnego.

Minister Skarbu może na wniosek podatnika zezwolić na zwolnienie od podatku także wówczas, gdy fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek salorządny ma siedzibę zagranicą, a zachodzą warunki, podane w ustępie pierwszym lub drugim niniejszego artykułu".

Art. 5. Art. 9 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) otrzymuje brzmienie następujące:

„Kwota podatku, o ile wypada z ułamkiem złotego, winna być zaokrąglona wzwyż do pełnego złotego".

Art. 6. W zdaniu pierwszem art. 20 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) słowo „pięciu" zmienia się na „dziesięciu".

Art. 7. Uchyla się art. 6 ustawy z dn. 29-go maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) i art. 17 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296).

II. Przepisy dla obszaru górnośląskiej części województwa śląskiego.

Art. 8. W § 1 ustawy niemieckiej z dnia 10 września 1919 r. (Dz. Pr. str. 1543) ulega skreśleniu punt 1.

Uchyla się §§ 2 do 19; ustęp pierwszy § 26; § 29, 34, 35, 36, 37, 39; ustęp pierwszy § 42 oraz § 56 powołanej ustawy.

Art. 9. § 27 powołanej ustawy z 1919 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatku nie pobiera się, gdy czysta wartość otrzymanego majątku nie przewyższa: a) 10.000 złotych, o ile majątek przechodzi na małżonka lub zstępnego; b) 3.000 złotych, o ile majątek przechodzi na osoby, wymienione w pozycjach 2, 3, 4 i 5 załączonej taryfy.

Prócz tego nie podlegają podatkowi: sprzęty pokojowe i kuchenne, pościel, odzież i bielizna, przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowem spadkodawcy lub darującego, oraz narzędzia pracy lub inwentarze żywe i martwe w gospodarstwach rolnych, a przechodzące na małżonka lub krewnego w linji prostej, jeśli wartość ich nie przewyższa 2.500 złotych“.

Art. 10. § 28 powołanej ustawy z 1919 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Stopę podatku oznacza się według załączonej taryfy.

Podatek wymierza się w ten sposób, aby z sumy, która służy za podstawę wymiaru, pozostało po potrąceniu podatku nie mniej, niż zostaje z najwyższej kwoty bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości po potrąceniu podatku, przypadającego na ten stopień.

O ileby z sumy, która służy za podstawę wymiaru, pozostało po potrąceniu podatku mniej, niż wynosi kwota zwolniona od podatku w myśl § 27, wymierza się podatek tylko w wysokości nadwyżki podstawy wymiaru ponad kwotę zwolnioną“.

Art. 11. § 32 powołanej ustawy z 1919 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Wolne są od podatku spadkowego:

a) Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie zakłady państwowe, będące odrębnemi osobami prawnemi;

b) fundacje, zakłady, zrzeszenia lub związki samorządne, mające siedzibę w Państwie Polskiem — co do majątku, otrzymanego na cele dobroczynne, nauki lub nauczania;

c) małżonek i wstępny — co do majątku, który darował lub sprzedał spadkodawcy.

O ile majątek, otrzymany przez zakład, zrzeszenie lub związek samorządny, nie jest przeznaczony na cele dobroczynne, ani na cele nauki lub nauczania (punkt b), Minister Skarbu może zezwolić na wniosek podatnika na zwolnienie od podatku spadkowego, jeżeli cel, na który majątek jest przeznaczony, ma ważne znaczenie dla dobra ogólnego.

Minister Skarbu może na wniosek podatnika zezwolić na zwolnienie od podatku także wówczas, gdy fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny ma siedzibę zagranicą, a zachodzą warunki, podane w ustępie pierwszym lub drugim niniejszego paragrafu“.

Art. 12. § 33 powołanej ustawy z 1919 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatkowi spadkowemu nie podlega majątek, nabyty na podstawie § 1969 kodeksu cywilnego niemieckiego“.

Art. 13. W § 38 powołanej ustawy z 1919 r. ulegają skreśleniu wyrazy „33 Nr. 4a i 4b, §§ 34, 37 Nr. 2, § 42 ustęp 1 Nr. 1“.

Art. 14. W § 45 powołanej ustawy z 1919 r. ulegają skreśleniu: w ustępie pierwszym punkt 1 oraz ustęp drugi.

Art. 15. § 46 powołanej ustawy z 1919 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Kwota podatku, o ile wypada z ułamkiem złotego, winna być zaokrąglona wzwyż do pełnego złotego“.

Art. 16. Na wniosek podatnika zezwoli władza skarbowa — w razie potrzeby za odpowiedniem zabezpieczeniem — na odroczenie płatności podatku lub jego części, albo na uiszczenie ratami najpóźniej w ciągu lat 10, jeżeli stwierdzi, że niezwłoczna zapłata byłaby dla podatnika ze względu na jego stosunki gospodarcze zbyt uciążliwa. Władza skarbowa cofnie lub ograniczy ulgi, udzielone z powyższego powodu, w razie odpowiedniej zmiany w stosunkach gospodarczych płatnika. Od płatnika, któremu zezwolono na odroczenie płatności lub na spłatę ratami, pobierane będą odsetki w wysokości ½% miesięcznie, płatne z dołu (odsetki za odroczenie); przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały. W razie niedotrzymania terminu pobrane będą odsetki za zwłokę według zasad ogólnych od całej sumy nieuiszczonej w terminie.

O ile chodzi o opodatkowanie majątku spadkowego, przechodzącego na zstępnych małoletnich lub na wdowę po spadkodawcy, władza skarbowa zbada z urzędu przed wysłaniem nakazu płatniczego, czy zachodzi warunek, określony w zdaniu pierwszem niniejszego artykułu, a w razie istnienia tego warunku zezwoli w nakazie płatniczym na odroczenie płatności podatku lub na uiszczenie ratami.

Przepisy końcowe.

Art. 17. Minister Skarbu władny jest wydać normy w przedmiocie najniższego szacunku majątków dla opodatkowania spadków i darowizn.

Art. 18. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 19. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i będzie stosowana we wszystkich przypadkach, w których podatnika do dnia 1 lipca 1924 r. nie zawiadomiono o wymiarze podatku.

Podatek spadkowy, przed dniem 1 lipca 1924 r. już wymierzony, a jeszcze nie zapłacony, ma być umorzony z urzędu o tyle, o ile ustale-

nie szacunku nastąpiło w 1924 r., a czysta wartość schedy, przechodzącej na małżonka lub zstępnego, nie przewyższa 10.000 złotych.

Wpisy w księgach publicznych praw, wynikających ze spadków i darowizn wolnych od podatku spadkowego, są wolne od należytości ryczałtowej i intabulacyjnej.

Również wolne są od opłat skarbowych dokumenty umów działu pomiędzy spadkobierców majątku wolnego od podatku spadkowego.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 72 z dnia 22 sierpnia 1924 roku, poz. 699).

Załącznik do art. 2 i 10 ustawy w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (poz. 699).

TARYFA OPODATKOWANIA SPADKÓW I DAROWIZN.

Pozycja	Określenie podatnika według jego znamion osobistych, w szczególności według jego stosunku do spadkodawcy lub darującego	Czysta wartość otrzymanego majątku w złotych: do 3 tys.	ponad 3 do 5 tys.	ponad 5 do 10 tys.	ponad 10 do 20 tys.	ponad 20 do 50 tys.	ponad 50 do 100 tys.	ponad 100 do 200 tys.	ponad 200 do 500 tys.	ponad 500 tys. do 1 mil.	ponad 1 do 2 mil	ponad 2 do 5 mil	ponad 5 do 10 mil.	ponad 10 do 20 mil.	ponad 20 do 50 mil.	ponad 50 mil.
		Podatek wymierza się według niżej podanej stopy procentowej														
		a	b	c	d	e	f	g	h	i	i	k	l	m	n	o
1	Małżonek. Zstępny . . .	—	—	—	2	4	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
2	Wstępny. Przysposobiony. Zięć lub synowa . . .	—	6	7	8	9	10	11	12	13	15	17	19	21	23	25
3	Rodzeństwo rodzone lub przyrodnie. Dzieci rodzeństwa. Pasierb . .	—	10	12	14	16	18	20	22	24	26	28	30	32	34	36
4	Krewni do 4 stopnia, wyżej nie wymienieni (rodzeństwo rodziców, rodzeństwo dziadków, wnukowie rodzeństwa, rodzeństwo stryjeczne lub cioteczne	—	14	16	18	20	22	24	26	28	30	33	36	39	42	45
5	Inni	—	20	22	25	28	31	34	37	40	43	46	49	52	56	60

Opłaty stemplowe

530.

USTAWA

z dnia 31 lipca 1924 r.

w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opłatach stemplowych i komunalnych.

Art. 1. Stawkę opłat stemplowych od przeniesienia tytułu własności nieruchomości, przewidzianą w wysokości 6%:

a) dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej w art. 4 i 6 (punkcie a) ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 498), względnie w art. 11 dekretu Nr. 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. (Dz. Urz. T. K. Litwy Środkowej Nr. 1 z 1922 r.),

b) dla obszaru województw poznańskiego i pomorskiego w § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 października 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 845),

c) dla obszaru b. dzielnicy austrjackiej w art. 11 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 498),

d) dla obszaru górnośląskiej części województwa śląskiego w art. 1 § 1 ustawy śląskiej z dnia 21 listopada 1922 r. (Dz. U. Śl. Nr. 3, poz. 123), jak również przewidzianą w tymże przepisie w wysokości 10% — obniża się na 4%.

Art. 2. W ustępie 1 art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) „4%" zastępuje się przez „2%".

Art. 3. Kwotę 500 marek, wymienioną w art. 5 p. 1 i w art. 14 p. 2 ustawy z dnia

28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 676), określającą sumę rachunku i poświadczenia odbioru, wolną od opłaty stemplowej, a przerachowaną rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 28 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 392) na 1 zł., podwyższa się na 15 zł.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza z wyłączeniem art. 2 wchodzi w życie w ciągu dni 7 od dnia ogłoszenia.

Art. 2 niniejszej ustawy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 26.VIII 1924 r. Nr. 73, poz. 720).

531.

USTAWA

z dnia 31 lipca 1924 r.,

o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich oraz w należytościach stempl. kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, tudzież kosztów egzekucyjnych.

Patrz poz. 528.

Podatki konsumcyjne.

532.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 20 sierpnia 1924 r.

w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie p. 1 ustępu B. art. 1 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1924 r., zarządzam, co następuje:

§ 1. Unormowany w załączniku do § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 137, poz. 1148), tudzież w § 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351), podatek spożywczy od jednego stopnia hektolitrowego alkoholu (jednego litra stustopniowego spirytusu), wyrobionego w gorzelniach rolniczych i w gorzelniach przerabiających owoce, podnosi się z 2,20 złotych na 3 złote, a w gorzelniach przemysłowych z 2,30 złotyih na 3,30 złotych. Gorzelnie przemysłowe, przerabiające wywary na sole potasowe, opłacają podatek spożywczy podobnie jak gorzelnie rolnicze w wysokości 3 złotych za 1 litr 100 stopniowego spirytusu.

§ 2. Zapasy spirytusu, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia będą na składzie w fabrykach wódek i rozlewniach spirytusu, czy to w postaci czystej, czy w półfabrykatach lub gotowych wyrobach, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu, a mianowicie po gr. osiemdziesiąt (80 gr.) na rzecz Skarbu Państwa i gr. 24 na rzecz związków komunalnycl za 1 litr stustopniowy, zaś gotowe wyroby wódczane po gr. trzydzieści dwa (32) na rzecz Skarbu Państwa i gr. 10 na rzecz związków komunalnych za 1 litr objętości tych wyrobów.

Dodatkowa akcyza zależna od tych wytwórni płatna jest w chwili wywozu obciążonych nią wyrobów do wolnego obrotu, a musi być wyrównana najpóźniej do 30 listopada 1924 r.

§ 3. Dodatkowemu opodatkowaniu wedle norm, określonych w § 2, podlegają również te zapasy spirytusu i wyrobów wódczanych, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdować się będą we wszystkich przedsiębiorstwach sprzedaży takich wyrobów, zarówno hurtowych, jak i detalicznych, tudzież w miejscach wyszynku, dalej zapasy spirytusu i wyrobów wódczanych u osób prywatnych, o ile wynoszą więcej niż pięć litrów stustopniowego spirytusu, wreszcie przesyłki spirytusu i wódek, które wedle dowodów przewozowych wysłano przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i w tym dniu lub po nim podjęte będą przez odbiorcę.

§ 4. Przedsiębiorstwa i osoby, wymienione w § 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, obowiązane są zgłosić w ciągu pięciu dni po wejściu jego w życie na piśmie lub protokólarnie w 2 egzemplarzach właściwemu urzędowi akcyz i monopolów, zaś poza siedzibą tych urzędów właściwemu inspektorowi Kontroli Skarbowej lub równorzędnym urzędom skarbowym cały zapas posiadanych wyrobów, podlegających opodatkowaniu w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Odbiorcy posyłek wysłanych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a odebranych po tym terminie, obowiązani są zgłosić je w przeciągu 2 dni po odbiorze. Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane co do ilości wyrobów, tudzież miejscowości i miejsca przechowania zapasów.

Przyjmujący zgłoszenie potwierdzi na obu egzemplarzach zgłoszenia dzień otrzymania tegoż.

§ 5. Postanowienia §§ 13, 14 i 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 628) będą analogicznie stosowane co do dodatkowego opodatkowania zapasów spirytusu i wódek, zarządzonego niniejszem rozporządzeniem.

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na trzeci dzień po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 28.VIII 1924 r. Nr. 74, poz. 738).

533.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 sierpnia 1924 r.

w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 sierpnia 1924 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 sierpnia 1924 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 738) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedsiębiorcy fabryk wódek (likierni, rozlewni), tudzież hurtowi i detaliczni sprzedawcy wódek, obowiązani są zamknąć z dniem wejścia w życie powołanego na wstępie rozporządzenia Rady Ministrów prowadzone w ich przedsiębiorstwach książki i rejestry przychodu i rozchodu spirytusu i wyrobów wódczanych i wyprowadzić pozostały na ten dzień zapas.

Przedsiębiorcy ci, jak również osoby prywatne, posiadające w zapasie więcej, niż 5 litrów stustopniowego spirytusu, zawartego w spirytusie i wyrobach wódczanych, winny zgłosić piśmie w 2 egzemplarzach w przeciągu 5 dni— w b. zaborze rosyjskim właściwemu urzędowi akcyz i monopolów, poza siedzibą zaś tego urzędu właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej, a w b. zaborze austrjackim i pruskim równorzędnym urzędom skarbowym — cały zapas spirytusu i wyrobów wódczanych (likierów, wódek, rumu, koniaku i t. p.), jaki znajdować się będzie u nich w dniu wejścia w życie powołanego na wstępie rozporządzenia.

Odbiorcy posyłek spirytusu, względnie wyrobów wódczanych, wysłanych przed dniem wejścia w życie powołanego na wstępie rozporządzenia, a odebranych po tym dniu, obowiązani są zgłosić je powyżej wymienionym urzędom w przeciągu 48 godzin po odbiorze.

Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane co do ilości i stopniowości spirytusu, a co do wyrobów wódczanych ilość i pojemność naczyń, zawierających te wyroby i ogólną ilość litrów bieżących, dalej miejscowość i miejsce przechowania zapasów.

§ 2. Przyjmujący zgłoszenie zbada ścisłość dat wniesionego oznajmienia, potwierdzi na obu egzemplarzach oznajmienia dzień zgłoszenia, umieści pod potwierdzeniem swój podpis i pieczęć urzędową, wciągnie zgłoszenie pod liczbą do zapisku wniesionych oznajmień i zwróci jeden egzemplarz oznajmienia dla pokrycia zgłaszającemu.

§ 3. Na podstawie otrzymanego zgłoszenia nastąpi urzędowe zbadanie zapasów przez organa skarbowe. Organ skarbowy wpisze wynik zbadania oraz wysokość dodatkowego podatku w równem brzmieniu w obu egzemplarzach oznajmienia, a to w egzemplarzu urzędowym i w egzemplarzu zgłaszającego. Organ ten pozostawi jeden egzemplarz oznajmienia posiadaczowi zapasów, który będzie obowiązany uiścić dodatkowy podatek w najbliższej kasie skarbowej do dni 8 i donieść o tem przyjmującemu zgłoszenie urzędowi skarbowemu, urząd ten zaś przedłoży drugi egzemplarz oznajmienia po wpisaniu danych co do uiszczenia podatku przełożonej izbie skarbowej.

Na znak dodatkowego opodatkowania wyrobów wódczanych nalepi zgłaszający na każdej flaszce z wyrobami wódczanemi, niezależnie od opasek poprzednio nalepionych, jeszcze jedną zieloną i to równolegle do etykiety.

Z dniem wejścia w życie powołanego na wstępie rozporządzenia obowiązane są fabryki wódek (rozlewnie, likiernie) aż do 30 listopada r. b. nakładać na flaszki z wyrobami wódczanemi po 2 takie opaski.

Po wypuszczeniu nowego nakładu opasek o innej barwie przed 30 listopada nakładać się będzie na flaszki z wyrobami wódczanemi tylko po 1 opasce nowego typu.

§ 4. Jednocześnie z podwyżką podatku spożywczego następuje automatycznie podwyżka dodatku na rzecz związków komunalnych przewidzianego art. 10 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) w wysokości 30% od każdoczesnej stopy podatkowej.

§ 5. Izba skarbowa może na prośbę obowiązanych do uiszczenia dodatkowego podatku zezwolić na spłacenie dłużnej kwoty w trzech ratach miesięcznych, z zastrzeżeniem opłacenia 6% odsetek w stosunku rocznym.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia wejścia w życie na wstępie powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 28.VIII 1924 r. Nr. 75, poz. 745).

534.

OBWIESZCZENIE.

Ministerstwo Skarbu rozporządzeniem z dn. 16 lipca 1923 r. L. 7002/ D. A. M. — W. a. udzieliło firmie „Rektyfikacja w Kutnie Sp. Akc.“ pozwolenia na prowadzenie wolnego składu spirytusu w Kutnie, który to skład w m. b. został uruchomiony.

Skład znajduje się w okręgu Urzędu Skarbowego Akc. i Mon. we Włocławku, podlega stałemu dozorowi Kontroli Skarbowej przy wolnym składzie; stacja kolejowa, pocztowa i telegraficzna — Kutno.

Warszawa, dnia 27 sierpnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) W. Grabowski.
Naczelnik Wydziału.

535.

OBWIESZCZENIE.

Ministerstwo Skarbu rozporządzeniem z dn. 29 stycznia 1924 r. L. 12099/D. A. M. — W. a. udzieliło firmie „Haberbusch i Schiele“ w Warszawie pozwolenia na prowadzenie wolnego składu spirytusu w Warszawie, który to skład w m. b. został uruchomiony.

Skład znajduje się w okręgu I-go Urzędu Akc. i Mon. w Warszawie, podlega stałemu dozorowi Kontroli Skarbowej przy wolnym składzie w Warszawie, ul. Ceglana Nr. 4/6.

Warszawa, dnia 27 sierpnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) W. Grabowski.
Naczelnik Wydziału.

536.

OBWIESZCZENIE.

Ministerstwo Skarbu rozporządzeniem z dn. 19 grudnia 1923 r. L. 11933 uznało rafinerię w Zaborowie Starym pow. Gostyńskiego za wolny skład spirytusu, który to skład w sierpniu b. r. został uruchomiony.

Skład ten znajduje się w okręgu Urzędu Akc. i Mon. we Włocławku, podlega stałemu dozorowi Kontroli Skarbowej w wolnym składzie; stacja pocztowa, telegraficzna i kolejowa — Gostynin.

Warszawa, dnia 30 sierpnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) W. Grabowski.
Naczelnik Wydziału.

537.

OKÓLNIK L. D. A. M. 10091 A.

w sprawie rozporządzenia wykonawczego o opodatkowaniu spirytusu.

Do Izby Skarbowej (wszystkie). Wydz. Skarb. Woj. Śl. w Katowicach.

W najbliższym numerze Dziennika Ustaw R. P. ogłoszony będzie tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 sierpnia 1924 w przedmiocie opodatkowania spirytusu na całym obszarze Rzeczypospolitej łącznie z Województwem Śląskiem tudzież rozporządzenia wykonawczego.

Wedle tego rozporządzenia podwyższono akcyzę od 1 litra spirytusu stustopniowego z 2.20 zł. wzgl. 2.30 na 3 zł. wzgl. 3.30 zł.

Rozporządzenie zarządza również dodatkowe opodatkowanie zapasów spirytusu i wyrobów wódczanych, znajdujących się w fabrykach wódek, u hurtowników, detalistów i u osób prywatnych, o ile ci ostatni posiadają w zapasie więcej, jak 5 litrów stustopniowego spirytusu bądź w stanie czystym, bądź w wyrobach wódczanych. Dodatkowy podatek wynosi od każdego 100% litra spirytusu gr. 80 oraz gr. 24 na rzecz związków komunalnych, a od litra gotowych wyrobów wódczanych (wódek, likierów i t. p.) po gr. 32 oraz gr. 10 na rzecz związków komunalnych za litr objętości tych wyrobów.

Dla ułatwienia kontroli, iż zapas spirytusu zgłoszono do dodatkowego opodatkowania, winien zgłaszający nalepiać na flaszkach z wyrobami wódczanymi drugą opaskę równolegle do etykiety flaszki. Wobec podrożenia kosztów nakładu opasek, cena takowych wynosić będzie z dn. 1 września po 5 zł. za 1000 sztuk.

Izba Skarbowa zawiadomi natychmiast o treści obu rozporządzeń podwładne kasy skarbowe i wyda zarządzenia co do należytego i sprawnego przeprowadzenia dodatkowego opodatkowania. Odpis niniejszego przesyła się równocześnie Urzędom Akcyz i Monopolów.

O dodatkowem opodatkowaniu należy w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów zawiadomić koła interesowane w sposób dotąd praktykowany w analogicznych wypadkach.

Organy skarbowe winny zwrócić baczną uwagę na fabrykantów, hurtowników i znaczniejszych sprzedawców celem zapobieżenia usunięciu zapasów z pod dodatkowego opodatkowania.

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) W. Grabowski.
Dyrektor Departamentu.

538.

OBWIESZCZENIE.

Rozporządzeniem z dnia 2 czerwca r. b. L. 1850 zezwoliło Ministerstwo Skarbu Władysławowi Posmykiewiczowi na urządzenie „prywatnego wolnego składu cukru w Sosnowcu przy ulicy Wiejskiej Nr. 5".

Kontrolę Skarbową nad tym składem wykonuje Inspektor Kontroli Skarbowej w Sosnowcu.

Za Ministra Skarbu:
(—) Terczyński.
Naczelnik Wydziału.

Przepisy celne.

539.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 6 sierpnia 1924 r.

w sprawie częściowej zmiany artykułu 1-go rozporządzenia o taryfie celnej.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustęp pierwszy artykułu 1 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R .P. Nr. 51, poz. 314) otrzymuje następujące brzmienie:

„Każdy towar, wprowadzony do obszaru celnego Rzeczpospolitej Polskiej, podlega opłacie celnej według obowiązującej taryfy, o ile w niej nie zaznaczono wyraźnie, że jest wolny od cła. Towary wywożone z obszaru celnego wolne są od cła, o ile cło wywozowe na te towary nie jest w taryfie wyraźnie ustanowione.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) C. Klarner.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

(Dz. U. R. P. z d. 26.VIII 1924 r. Nr. 73, poz. 727).

540.

KOMUNIKAT.

Na obszarze administracyjnym Dyrekcji Ceł w Wilnie urchomiony został w Dziśnie (Województwo Wileńskie) z dniem 1-go sierpnia 1924 roku drogowy urząd celny 2-ej kategorji.

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1924 r.

(—) Kutschera.
w z. Dyrektor Departamentu Ceł.

Sprawy walutowe.

541.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 25 sierpnia 1924 r.

o kaucjach, składanych przez biura informacyjne o zdolności kredytowej.

Na mocy § 13 rozporządzenia Prezydenta z dnia 14 kwietnia 1924 r. w przedmiocie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kwoty pieniężne, wymienione w ustawie z dnia 9 maja 1905 r. starego stylu (22 maja 1905 r. nowego stylu), o trybie zakładania biur informacyjnych o zdolności kredytowej (uwaga 2 do art. 46 ustawy handlowej tomu XI cz. I Zbioru Praw Ces. Ros., wydania 1906) przerachowuje się w sposób następujący:
25000 rubli na 5000 złotych,
5000 rubli na 1000 złotych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Z. Hübner.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

(Dz. U. R. P. z d. 28.VIII 1924 r. Nr. 75, poz. 746).

Skarbowość związków samorządowych.

542.

USTAWA

z dnia 31 lipca 1924 r.

o wprowadzeniu niektórych zmian w ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Art. 1. Dozwala się gminom wiejskim b. zaboru rosyjskiego pobrać w drugiem półroczu 1924 r. na pokrycie niedoborów budżetowych sa-

moistny podatek z gruntów, przemysłu, handlu i budynków, opodatkowanych na rzecz gminy.

Ogólna suma tego podatku nie może w każdej gminie przewyższać deficytu rzeczywistego w budżecie gminnym na rok 1924, ani nie może być wyższa od sumy złotych równej ilości morgów, zaś w województwach: nowogródzkiem, poleskiem, wileńskiem i wołyńskiem, jakoteż w powiatach: białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego — ilości dziesięcin, opodatkowanych na rzecz gminy.

Ogólna suma samoistnego podatku podlega podziałowi pomiędzy poszczególnych podatników w stosunku do przypadającego na każdego z nich zasadniczego podatku gruntowego, względnie ceny świadectw przemysłowych i handlowych lub podatku budynkowego (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17-go czerwca 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr. 51).

Art. 2. Znosi się postanowienie art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) odnośnie do poboru i wymiaru podatku od lokali w gminach wiejskich b. zaboru rosyjskiego.

Pobrany na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) podatek od lokali będzie zaliczony na poczet podatku, ustanowionego w art. 1 ustawy niniejszej.

Prawo poboru przez gminę m. Lwowa i Krakowa samoistnego podatku spożywczego od tych artykułów, które w dniu 1 lipca 1923 r. były obłożone miejskim podatkiem linjowym, a nie są obciążone państwowym podatkiem od spożycia i zużycia, względnie produkcji, wygasa ostatecznie dopiero z dniem 31 grudnia 1925 r.

Art. 3. Wymiar i pobór podatku wojewódzkiego od obrotu trunkami w wyszynku i drobnej sprzedaży trunków (art. 25 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych — Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) dokonywany będzie przez organa skarbowe łącznie z podatkiem przemysłowym.

Przepisy wykonawcze określą sposób zeznania obrotu przez płatników.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Z. Hübner.*

(Dz. U. R. P. z d. 26.VIII. 1924 r. Nr. 73, poz. 719).

543.

USTAWA

z dnia 31 lipca 1924 r.

w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opłatach stemplowych i komunalnych.

Patrz poz. 535.

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

544.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 lipca 1924 r.

o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych.

W wykonaniu art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów i prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dn. 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) (z wyjątkiem pracowników kolei państwowych), praktykantów w służbie administracyjnej, sędziów, prokuratorów i kandydatów na stanowiska sędziowskie, wojskowych zawodowych, wojskowych wymienionych w art. art. 111, 112, 113 i 114 wyżej powołanej ustawy oraz szeregowych niezawodowych.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia pracowników kolei państwowych normują osobne przepisy.

§ 2. Osobom, wymienionym w § 1 przysługuje:

I. w razie podróży służbowej (komisji) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) djety, oraz

2) zwrot kosztów podróży;

II. w razie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) djety za czas podróży i za czas pozostawania w delegacji (odkomenderowaniu) oraz

2) zwrot kosztów podróży;

III. w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

1) djety dla przeniesionego za czas podróży do nowego miejsca służbowego oraz dla jego żony i dzieci w wysokości 50% djet, przysługujących przeniesionemu, o ile osoby te pozostają na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dn. 9 października 1923 roku;

2) zwrot kosztów podróży dla przeniesionego oraz jego żony i dzieci o ile żona i dzieci pozostają na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. ponadto zwrot kosztów podróży dla jednej osoby z jego służby;

3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 3. Djety wynoszą dziennie:

1) dla funkcjonarjuszów państwowych wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), wojskowych zawodowych oraz wojskowych, wymienionych w art. art. 111, 112, 113 wyżej powołanej ustawy:

Grupa uposażenia:	punktów:
I i II	65
III i IV	50
V	40
VI	32
VII	28
VIII	24
IX	22
X, XI i XII	18
XIII, XIV, XV i XVI	12

2) dla sędziów i prokuratorów:

Grupa uposażenia:	punktów:
A	32
B	40
C i D	50

3) dla szeregowych niezawodowych:

a) podoficerów oraz podchorążych 5 punktów,

b) starszych szeregowców i szeregowców 4 punkty;

4) praktykanci w służbie administracyjnej oraz kandydaci na stanowiską sędziowskie otrzymują djety tej grupy uposażenia urzędników państwowych, według której pobierają uposażenie.

W razie awansu w czasie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) należą się wyższe djety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia.

§ 4. W wypadku delegacji (odkomenderowania) wypłaca się djety w wysokości ustalonej w § 3 przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia, następującego po dniu przybycia na miejsce delegacji (odkomenderowania) przez następnych sześć tygodni djety zmniejszone, dla żonatych (wdowców z dziećmi) do 80%, dla samotnych do 60% djet normalnych, po upływie zaś tego czasu djety zmniejszone dla żonatych (wdowców z dziećmi) do 70%, dla samotnych do 50% djet normalnych.

Delegacja (odkomenderowanie) może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji (odkomenderowania) ponad pół roku może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach za zgodą właściwego Ministra.

Ograniczenie zawarte w poprzednim ustępie co do czasu nie dotyczy wypadków odkomenderowania na kursa do szkół wojskowych lub cywilnych.

O ile delegowany (odkomenderowany) otrzymuje mieszkanie w budynku rządowym, zmniejsza się djety, określone w ustępie pierwszym niniejszego §, o 10% djety przysługującej.

§ 5. Kwotę djety dziennej otrzymuje się przez pomnożenie ilości punktów przez mnożną ustaloną na mocy art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) na miesiąc, w którym następuje wypłata.

W razie uchwalenia dopłaty na zasadzie art. 5 (zdanie przedostatnie) wyżej powołanej ustawy zwiększa się odpowiednio djety od dnia 16 danego miesiąca.

Przy podróży służbowej i delegacji (odkomenderowaniu) do stolicy zwiększa się djety o procent dodatku stołecznego, przy podróży zaś służbowej i delegacji (odkomenderowaniu) na obszar Województwa Śląskiego zwiększa się djety o procent dodatku kresowego (z wyłączeniem dodatku wyrównawczego).

§ 6. Jednostką obliczenia djet jest 24 godzinny okres czasu, liczący się od chwili rozpoczęcia podróży względnie od chwili wyjazdu z miejsca służbowego, aż do chwili ukończenia podróży, względnie do chwili powrotu do miejsca służbowego.

Za przeciąg czasu krótszy niż 24 godzin wypłaca się całą djetę, jeżeli czynność służbowa łącznie z podróżą lub sama podróż odbywała się w porze nocnej conajmniej przez 6 godzin między 21 a 6 godziną, w przeciwnym razie wypłaca się tylko połowę djet, ustalonych w § 3 niniejszego rozporządzenia, o ile czynność służbowa łącznie z podróżą lub sama podróż trwała co najmniej 6 godzin.

Jeżeli podróż odbywa się koleją lub statkiem, początek tejże podróży należy liczyć od chwili odejścia pociągu lub statku, ustalonej w oficjalnym rozkładzie jazdy. Jeżeli podróż odbywa się innym środkiem komunikacyjnym, np.: końmi, samochodem i t. p., należy liczyć początek tejże podróży od chwili ruszenia z miejsca, o ile nie można w danym wypadku zastosować analogicznie przepisu zawartego w poprzedniem zdaniu. Jeżeli natomiast podróż rozpoczyna się końmi, samochodem lub innym podobnym środkiem komunikacyjnym, dalszą zaś część podróży odbywa się koleją lub statkiem, początek tej podróży należy liczyć od chwili ruszenia z miejsca, o ile między obu częściami podróży niema przerwy.

§ 7. Djety należą się również za niedziele i święta przypadające w czasie trwania podróży lub delegacji (odkomenderowania).

§ 8. Djety należą się również w wypadku zachorowania w czasie podróży służbowej lub de-

legacji (odkomenderowania) przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzoną świadectwem lekarskiem, a funkcjonarjusz nie jest umieszczony na koszt Skarbu Państwa w szpitalu.

§ 9. Pozostającemu w delegacji (odkomenderowaniu) nie przysługuje prawo do djet za czas urlopu.

§ 10. Zwrot kosztów podróży obejmuje ceny biletów jazdy koleją, lub statkiem oraz zwrot kosztów przejazdu innemi środkami komunikacyjnemi, koszty przewozu koleją lub statkiem bagażu podróżnego oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu na dworzec i z dworca kolejowego, względnie do przystani i z przystani, jak również na pokrycie wydatków na tragarzy.

§ 11. Funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od I do V oraz sędziom i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grupy B, C i D zwraca się cenę biletu I klasy kolei lub statku, funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od VI do IX i sędziom, pobierającym uposażenie według grupy A, cenę biletu II klasy, funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy od X do XVI — cenę biletu III klasy. Praktykanci w służbie administracyjnej i kandydaci na stanowiska sędziowskie otrzymują zwrot ceny biletu tej klasy, która w myśl postanowienia zawartego w poprzedniem zdaniu przywiązana jest do grupy, według której pobierają uposażenie. Słudze przeniesionego (§ 2 p. III 2) zwraca się cenę biletu III klasy.

Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy również i tym, którzy w myśl postanowienia, zawartego w poprzednim ustępie, mają w razie jazdy koleją prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągami osobowemi. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym ma miejsce tylko wtedy, jeżeli podróż służbowa ma charakter nagły, albo jeżeli przez użycie pociągu pośpiesznego zaoszczędzono djety. Konieczność użycia pociągu pośpiesznego winna władza zarządzająca podróż służbową potwierdzić na rachunku.

Jeżeli zaszła konieczność przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym niema III klasy, otrzymuje ten, który zresztą posiada tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu klasą III, zwrot ceny biletu klasy II.

Odbywającym podróże służbowe oraz delegowanym (odkomenderowanym) może być przyznany zwrot ceny t. zw. miejscówki, o ile władza zlecająca podróż służbową stwierdzi potrzebę zakupna miejscówki (przepełnienie pociągu na danej linji kolejowej).

Osoby, mające prawo do ulg w przejazdach państwowemi lub zarządzanemi przez Państwo środkami komunikacyjnemi, otrzymują przy likwidacji kosztów podróży zwrot ceny ulgowej.

§ 12. Przy podróżach służbowych (komisjach) i delegacjach (odkomenderowaniach) zwraca się koszt przewozu koleją i statkiem koniecznego osobistego bagażu podróżnego o wadze do 75 kg., o ile czynność służbowa łącznie z podróżą trwała conajmniej 6 dni oraz koszt przewozu aktów i innych przedmiotów potrzebnych do spełnienia czynności służbowych.

§ 13. Przy podróżach kołowych zwraca się faktycznie wydaną kwotę, o ile okoliczność, że kwota ta nie jest wyższą od przeciętnej ceny najmu koni w danej miejscowości, zostanie stwierdzona zaświadczeniem miejscowego magistratu, względnie zarządu gminy.

Wydatek na podróż kołową zwraca się tylko wtedy, jeżeli niema możności przejazdu kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, autobusami, statkami i t. p.

Jeżeli podróż służbową odbyto w całości lub w części piechotą, a uczyniono to bez szkody dla czynności komisyjnej i bez straty czasu, przyznaje się za każdy kilometr chodu odszkodowanie w wyspkości 1 punktu.

Przy podróżach wspólnych wolno zaliczyć dla każdych trzech osób jedną podwodę. W razie przewozu aktów lub przedmiotów potrzebnych do spełnienia czynności służbowej, w większej ilości lub znaczniejszych rozmiarów, wolno zaliczyć podwodę dla dwóch osób. Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza zawsze urzędnik posiadający wyższą grupę uposażenia.

Jeżeli podróż końmi lub samochodem odbyto bezpłatnie, zwraca się kwotę zarachowaną tytułem wydatków pobocznych z jazdą połączonych do wysokości 5 punktów.

§ 14. Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej niż 2 klm. od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się żadne koszty podróży.

§ 15. Przy komisjach miejscowych w miastach mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się koszt przejazdu dorożką w kwocie faktycznie wydanej i odpowiadającej miejscowym cenom, o ile odległość miejsca komisyjnego od gmachu urzędu względnie od mieszkania wynosi więcej jak 2 klm. Jeżeli w danem mieście istnieje tańszy środek komunikacyjny, np. tramwaj, autobus i t. p., zwraca się koszt przejazdu tym środkiem komunikacyjnym.

§ 16. Przy komisjach, których czynność polega na obchodzeniu parcel, gruntów i przestrzeni wód, np. przy badaniu szkód elementarnych, komisjach reambulacyjnych kolejowych, komisjach wywłaszczeniowych i granicznych i t. p., zalicza się za każdą godzinę chodu 5% djety.

Postanowienie to nie ma zastosowania do tych funkcjonarjuszów, u których obchodzenie parcel, gruntów i przestrzeni wód stanowi ich główną zasadniczą czynność służbową.

§ 17. Osobom wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem szeregowych, wypłaca się ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu na dworzec i z dworca kolejowego względnie do przystani i z przystani oraz na pokrycie wydatków na tragarzy, w następującej wysokości, li-

cząc za dojazd w danej miejscowości tam i z powrotem łącznie:

Grupy uposażenia:	
I do IV oraz C i D	8 punktów
V do IX oraz A i B	6 „
X do XVI	4 punkty.

W razie podróży służbowej do kilku miejscowości, liczy się za dojazd w każdej miejscowości.

O ile odległość od gmachu urzędu względnie od mieszkania do dworca lub przystani wynosi więcej niż dwa kilometry, dojazd traktuje się według postanowień § 13.

§ 18. W razie podróży służbowych w czasie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonych poza miejscem delegacji (odkomenderowania) uzupełnia się djety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania) o ile wypłacane są stosownie do § 4 niniejszego rozporządzenia w wymiarze zmniejszonym do wysokości djety normalnej. Ponadto zwraca się koszty podróży według zasad ustalonych w niniejszem rozporządzeniu.

W razie podróży służbowych, odbywanych w pierwszych dwóch tygodniach (odkomenderowania), przedłuża się okres dwutygodniowy, za który wypłaca się według § 4 pełne djety, o ilość dni, w których odbywano podróże służbowe.

§ 19. Delegowanym (odkomenderowanym), przeniesionym następnie do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano (odkomenderowano), przysługuje oprócz należności z § 2 punkt III zwrot: kosztów podróży do miejscowości w której mieli stały przydział służbowy i z powrotem oraz djety w czasie tej podróży według zasad ustalonych dla podróży służbowych, o ile podróż ta jest konieczną dla uregulowania spraw wynikłych wskutek przeniesienia. Podróż taka winna być ukończoną w przeciągu ośmiu dni.

§ 20. Do miejsca czynności komisyjnych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać inaczej jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo umotywowane.

Wyjazdy z miejsca komisyjnego na noclegi dopuszczalne są tylko wówczas, jeżeli w danej miejscowości nie można znaleźć noclegu, a okoliczność tę stwierdzi właściwy dla danej miejscowości magistrat wzgl. zarząd gminy.

Przy podróżach kołowych, odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, należy odbyć conajmniej 40 km. drogi w jednym dniu. Zresztą należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszemi kosztami dla Skarbu Państwa.

Wojskowi, którym etatowo przysługują i którzy posiadają konie wierzchowe, pojazdy i samochody, winni posługiwać się temi środkami komunikacyjnemi. Wyjątek stanowią wypadki, w których przejazd koleją, omnibusem, autobusem, statkiem i t. p. jest tańszy od przejazdu wierzchem, pojazdem lub samochodem. Użycie konia wierzchowego lub pojazdu dopuszczalne jest tylko na odległość 30 km. poza obręb siedziby garnizonu.

§ 21. W razie przeniesienia z urzędu lub w drodze konkursu do innej miejscowości zwraca się:

a) koszty przewozu urządzenia domowego koleją lub statkiem, udowodnione oryginalnemi listami przewozowemi,

b) udowodnione koszty przewozu urządzenia domowego do i od dworca kolejowego, ewentualnie koszty wozu meblowego, opakowania i t. p.

Koszty pod b) nie mogą jednak przekraczać odnośnie do samotnych 75% uposażenia jednomiesięcznego, odnośnie do osób utrzymujących jednego lub 2 członków rodziny 75% dwumiesięcznego uposażenia, odnośnie do osób utrzymujących więcej niż dwu członków rodziny, 75% trzymiesięcznego uposażenia.

Użycie wozu meblowego uzależnia się od zezwolenia władzy, która zarządziła przeniesienie.

Przy przeniesieniu na prośbę przyznanie w drodze wyjątku kosztów przeniesienia zależeć będzie od decyzji szefa właściwej władzy naczelnej.

Przez uposażenie, wymienione w pierwszym ustępie, rozumie się uposażenie w wymiarze, oznaczonym w art. 3 i 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924) oraz w art. 4, 5, 8, 10 i 12 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134 poz. 1107) zwiększone ewenutalnie o dodatek stołeczny lub kresowy, o ile przeniesienie następuje ze stolicy względnie kresów.

Przy przeniesieniu połączonem z awansem miarodajne jest uposażenie osiągnięte przez ten awans.

W wyjątkowych wypadkach możliwy jest za zgodą Ministra Skarbu zwrot szczegółowo wykazanych i udokumentowanych kosztów przewozu urządzenia domowego, przewyższających wysokość ustaloną w ustępie pierwszym niniejszego §.

Wydatki na ubezpieczenie przewozu rzeczy Skarb Państwa nie zwraca.

§ 22. Wszelkie rachunki kosztów podróży mają być przedstawiane w terminie 8 dni po ukończeniu podróży służbowej, zaś rachunki kosztów przeniesienia w terminie 14 dni po dokonaniu przesiedlenia się.

W wypadkach powtarzających się wyjazdów służbowych, np. pewnych stałych inspekcji, czynności nadzorczych i t. p. mogą być rachunki kosztów podróży za zezwoleniem właściwej władzy naczelnej przedstawiane do dni 8 za miesiąc ubiegły.

Przy delegacjach (odkomenderowaniach) dłużej trwających należy rachunkt djet przedstawiać miesięcznie w przeciągu 8 dni za miesiąc ubiegły.

Przekroczenie bez dostatecznego usprawiedliwienia wyżej określonych terminów pociąga za sobą utratę prawa do zwrotu kosztów, a w następstwie tego obowiązek zwrócenia Skarbowi Państwa całej zaliczki przyznanej na zasadzie § 25 niniejszego rozporządzenia.

Każdy rachunek kosztów podróży musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej kom

się, lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie zlecenia służbowego.

Przeciw odmowie przyznania zarachowanych kwot może być wniesione w ciągu 14 dni przedstawienie do władzy II instancji, względnie do władzy naczelnej, która rozstrzyga ostatecznie. Przedstawienie nie ma miejsca o ile władzą, która odmówiła likwidacji rachunku, była władza naczelna.

§ 23. Osobom, wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia, przysługuje w razie mobilizacji prawo przesiedlenia osób utrzymywanych w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) z zagrożonych terenów do obranej przez nich miejscowości, na tych samych warunkach, jak przeniesionym służbowo.

Powyższe prawo przysługuje również przy późniejszem sprowadzeniu powyższych osób do miejsca służbowego wyznaczonego pokojową dyslokacją.

Minister Spraw Wewnętrznych określi, które tereny w razie mobilizacji uważa się za zagrożone.

§ 24. Jeżeli wskutek nadzwyczajnych wypadków cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, należy stosować § 2 punkt II niniejszego rozporządzenia.

§ 25. Udającym się w podróż służbową przysługuje prawo do zaliczki, nieprzekraczającej przypuszczalnych kosztów podróży i należnych djet.

Postanowienie powyższe stosuje się również do należności z tytułu przeniesienia.

§ 26. W wypadkach, w których podróże służbowe trwają przez dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, szef właściwej władzy naczelnej może przyznać za zgodą Ministra Skarbu zamiast kosztów podróży i djet ryczałt określony w punktach, który może być płatny zgóry wraz z uposażeniem miesięcznem.

§ 27. Należności za odkomenderowanie przysługują również wojskowym zawodowym oddziałów zwartych, odkomenderowanych poza stały garnizon, zaś należności za przeniesienie przysługują tymże wojskowym zawodowym oddziałów zwartych przy stałej zmianie dyslokacji.

Podróży i marszów w oddziałach zwartych oraz podróży i marszów, za które osoby wojskowe otrzymują specjalne dodatki, nie uważa się za podróże służbowe w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 28. Generałowie i oficerowie korpusu kontrolerów wojskowych otrzymują dodatki do djet podróżnych, ustalonych w § 3 niniejszego rozporządzenia, w wysokości 100% djet.

Dodatki te wypłacane są równocześnie z djetami.

§ 29. Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia poza granicami Państwa normuje osobne rozporządzenie.

§ 30. Do wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia, powołane jest Ministerstwo Skarbu.

§ 31. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiocie, objętym niniejszem rozporządzeniem.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej i na obszarze W. M. Gdańska.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 22.VIII 1924 r. Nr. 72, poz. 703).

Tłoczone czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 25596. 9-XI. 1924 r.